

ОЗНАКИ ЧАСУ

№3 (120) 2022

ГОДИННИК СУДНОГО ДНЯ

С. 4

Бог не виїхав
з України

— С. 10

Не впасти
у відчай

— С. 18

Якщо з нами
Бог, то чому...

— С. 26

СЛОВО РЕДАКТОРА

Кожній людині доводиться зазнавати страждань, і в скрутні часи вона може розмірковувати: «Де ж Бог?»

Батько Небесний не залишить Своїх дітей у горі й стражданнях. Бог – Той, Хто не залишає. Він не обіцяв: «Якщо ти приймеш Мене й будеш вірний, уникнеш усіх випробувань, страждань». Однак Він сказав:

«Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я – Господь, Бог твій, Святий Ізраїлів, твій Спаситель!» (Ісаї 43:2, 3).

«Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Ісаї 41:10).

Ми хочемо жити в мирній країні, милуватися чистим небом, радіти яскравому сонцю, веселому галасу дітей. Молімося, щоб над нами було мирне небо. Господь перебуває з кожним, хто робить усе можливе, щоб наша країна жила в мирі.

Прислухайтесь до псалмиста, котрий написав: **«Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце, і надійся на Господа!» (Псал. 27:14).**

Просіть сьогодні Бога про спасіння, і Він дасть його в потрібний момент, щоб ви перемогли і зміцнилися.

2 Слово редактора**3 Зміст****4 Годинник судного дня**

Після 24 лютого 2022 року ми запитуємо себе: «А де перебуває годинник судного дня тепер?» Люди страждають, залишили свою країну, втратили своїх близьких і рідних. І ми запитуємо: «Господи, а коли настане година суду для того, аби була відновлена справедливість?»

8 Не втратити щит**10 Бог не виїхав з України**

Через які води й через яке полум'я вам би не довелося проходити у воєнний час, пам'ятайте: Господь поруч із вами й кожному говорить: «Не бійся, з тобою-бо Я...»

13 Свідчення солдата**14 Захист Божий****18 Не впасти у відчай**

Бог, у Своїй незмінній любові, не хоче, щоб Його діти впадали у відчай. Апостол Павло запевняє нас, що, незважаючи на гоніння, утиски та падіння, Бог оберігає нас.

20 Безперешкодний доступ**22 Альтруїзм****24 Як уберегти емоційний стан і психічне здоров'я під час війни?****26 Якщо з нами Бог, то чому...**

Нехай Господь дасть нам сил, зміцнить віру, щоб дочекатися часу, коли гріховна реальність мине назавжди. А поки ми тут, не сумнівайтеся в Ньому, адже Він готовий пройти з нами через усі випробування!

30 Самопожертва**32 Помилування****34 Чи знає Бог про війну в Україні?**

Війна – це вкрай негативне явище, яке вражає все суспільство. Життя набирає інших обертів. Але попри все це ми повинні вижити й перемогти в складних обставинах.

38 Наскільки ми чесні

Якщо ми хочемо бути по-справжньому чесними, то необхідно проаналізувати наші схильності й визнати нашу потребу в Спасителі. Тільки Ісус Христос може розкрити нашу справжню сутність.

40 Послух**41 Як позбутися мігрені без таблеток?****42 Свідчити життям****44 Секрети успішного шлюбу**

Після Бога найважливіша людина у вашому житті – чоловік або дружина. Любіть їх, поважайте й щомиті давайте відчувати, що для вас немає нікого важливішого, ніж вони.

46 Способи знезараження води

**Відповідальний за випуск
директор видавництва**
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:
С. В. Носов
В. С. Велечук
Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Інна Джердж
Інна Гунько

Дизайн та верстка:
Артур Аптер

Фотографії:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

lifesource.ua

Реєстраційне свідоцтво
№ 51 KB від 10 вересня 1993 р.
Формат 60x84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Адреса редакції:
04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2022, журнал
«Ознаки часу»

ГОДИННИК СУДНОГО ДНЯ

23 січня 2020 року група вчених ухвалила рішення про те, що стрілки годинника судного дня необхідно перевести ще на 100 секунд уперед. Це було пов'язано з тим, що ризик ядерних загроз, а також кліматичних змін у світі ще більше зріс.

Після 24 лютого 2022 року ми запитуємо себе: «А де перебуває годинник судного дня тепер?» Люди страждають, залишили свою країну, втратили своїх близьких і рідних. І ми запитуємо: «Господи, а коли настане година суду для того, аби була відновлена справедливість?»

Через 4 дні після початку війни ми з моїм колегою з Адвентистського агентства допомоги і розвитку прилетіли до Румунії, щоб організувати масштабний гуманітарний проєкт для допомоги тим, хто страждає, хто залишає свою країну.

Коли я стояв на кордоні, мені було боляче від того, що багато людей залишає рідну країну. І саме на кордоні я знайшов відповідь на запитання, яке лунає звідусіль: «Де Бог, коли лунають вибухи, руйнують будинки, люди втрачають близьких і рідних?»

Я зустрівся з багатьма волонтерами, які залишили свої домівки й вирішили допомагати людям. Їхні очі випромінювали любов, вони були сповнені бажання змінити життя біженців з України на краще. Волонтери піклуються про людей, шукають будь-яку можливість, щоб допомогти нужденним, тим, хто, залишаючи Україну, прямував, можливо, у нікуди.

Тоді я сказав: «Ось де Бог... Він поряд з тими, хто страждає, відчуває біль, втрати. Він діє тут... Він неймовірним чином впливає на людей, які залишають домівки, щоб допомогти іншим. Ось де Бог...» Одна жінка розповіла мені, що за перших 5 днів війни в її оселі мали змогу переночувати понад сто українських біженців, які вимушені були шукати безпечне місце. Бог у серцях цих

відкритих і люблячих людей, які допомагають іншим.

Бог поруч у наших стражданнях, Він страждає разом з нами.

Коли ж настане кінець людським стражданням? Коли настане той час, котрий Біблія називає останнім Судом Божим? Слово Боже повідомляє: той час настане, коли вдруге прийде Господь. Виникає запитання: чи насправді Бог утрутиться в історію нашої планети?

Згадую історію, яка мені особисто дала надію й розуміння, що ми можемо зберігати спокій, упевненість у Бозі. Ми можемо йти вперед з надією й усвідомлювати: навіть якщо ми зазнаємо страждань, навіть якщо наша батьківщина в полум'ї вогню, навіть якщо здається, що безвихідь, ми можемо зберігати спокій і надію, упевненість у Тому, Хто ніколи не зраджує.

У першій книзі Біблії йдеться про Авраама, якого називають батьком істинно віруючих. Ще у 12 розділі описано, як Бог запропонував Аврааму шлях віри, сказавши, щоб той залишив усе й пішов у невідому країну. Авраам погодився, прагнучи пройти з Богом шлях віри. У 13 розділі Господь застерігає Авраама, щоб той був вірним Йому, Бог обіцяє дати йому землю, а також наможити великий народ, що буде його нащадками.

У 15 розділі Авраам починає ставити Богові запитання, тому що немає виконання Божих пророцтв. Життя, навпаки, погіршується: у Ханаані, куди прийшов Авраам, почався голод, а Бог йому обіцяв плодючу землю. Авраам почав втрачати віру. Про це свідчать історія з фара- ▶

оном, коли він сказав неправду про дружину, й історія з Авімелехом.

Можливо, ви також не розумієте, чому у вашому житті зараз відбуваються негативні події, чому ви страждаєте.

Я нещодавно спілкувався зі своїм сусідом з Ірпеня. Він показав мені фотографії повністю спаленого свого будинку. Сусід втратив усе, що заробляли з дружиною десятки років. Але є люди, котрі втратили ще більше – рідних і близьких.

Авраам ішов шляхом віри. Друзі, я закликаю вас також йти шляхом віри попри сумніви й переживання. Багато біблійних героїв часто теж не розуміли, що відбувається, і запитували: «Боже, де Ти?» Але ми бачимо Господа в житті цих людей, хоч вони проходили складний шлях.

Розглянемо 23 розділ Буття. Дружина Авраама помирає. Авраам схилився над нею і плакав. Вона померла, а йому немає де її поховати. А Бог колись сказав, що дасть йому землю, де буде місце для всіх його нащадків. Авраам іде до місцевих власників землі, язичників, і починає з ними домовлятися. Попри те, що обітниця Божа не виконалася, Авраам і далі зберігає спокій і покладається на Бога.

Язичник Ефрон готовий продати землю Аврааму: **«Пане мій, послухай мене! Земля чотирьох сотень шеклів срібла, – що вона поміж мною та поміж тобою? А небіжку свою поховай!» (в. 15).**

Авраам поховав у печері Мамре свою дружину. Що допомогло йому пережити цей складний час? Авраам покладався на Божі пророчтва. Господь сказав йому: **«Знай, що потомство твоє буде приходитьком в землі не своїй. І будуть служити вони, і будуть їх мучити чотири сотні літ» (Бут. 15:13).** Авраам знав це пророцтво, тому йому було легше пережити цей скрутний час. Він був переконаний: обітниця здійсниться, але через 400 років. З вірою Авраам купує землю, якою володітимуть його нащадки, хоч розуміє, що надійде час, коли вони володітимуть усією землею, як обіцяв Бог.

У Євр. 11:8 читаємо: **«Вірою Авраам, коли був покликаний іти на місце, яке мав одержати в спадок, – послунався і пішов, не знаючи, куди йде».** Вірою Авраам підкорився своєму покликанню.

Сьогодні я звертаюся до вас із запитанням: «А яке ваше покликання? Куди ви йдете?»

Я впевнений, що наше покликання в цей скрутний час – бути руками Господа серед страждань світу. Бог засуджує тих, хто несправедливо чинить щодо ближнього свого, хто вбиває ближнього. Надійде день Божого суду, і Господь звершить Свій справедливий остаточний суд. А зараз Господь хоче бути серед Своїх дітей, допомагати їм і спасати їх. Для цього Він закликає нас.

Там, на румунському кордоні, я загадав одну історію зі свого дитинства, яка вселила надію, що переможе справедливість. Мені було 8 років, коли ми з батьком уперше поїхали до Румунії. Там він зміг знайти три Нових Завіти – для мене, моєї сестри й мого двоюрідного брата. Я дуже радів. І ось на кордоні в тогочасному СРСР знайшли ці книги, уночі нас висадили з потягу, відвели на пункт пропуску, і там усю ніч мого батька допитували працівники КДБ. А я, маленький хлопчик, дивився на офіцерів, які ходили коридорами, вважаючи, що вони впевнені в завтрашньому дні, і думав: «Ви маєте владу сьогодні, а ми матимемо її завтра...»

З дитинства, читаючи Біблію, мене батьки навчали: «Згідно з пророцтвом Матв. 24, Євангеліє буде проповідувати всьому світу». І ми вірили, що тогочасна антирелігійна система зруйнується. Так і сталося, тому що Господь був проти безбожної системи, яка ігнорувала свободу людини, знищувала людей і все духовне. Господь проти тих, хто чинить насильство і вбиває людей.

На румунському кордоні, дивлячись, як з нашої України втікають люди, я знайшов надію: «Якщо Господь зміг зруйнувати ту систему й дати свободу, то втрутиться й тепер...»

Колись у Києві як директор телеканалу я брав інтерв'ю в першого президента України Л. М. Кравчука. Він сказав мені: «Я був тим, хто підписав указ про те, щоб Біблії завозили в Україну».

Господь усе змінює. Він змінить усе на краще й у вашому житті. Але той день настане, коли прийде Христос на нашу Землю, Він відновить спра-

ведливість, засудить тих, хто чинив несправедливо. Прийде день, коли вірні Христові люди повернуться в справжню небесну Батьківщину.

У Біблії про Прихід Христа згадується прямо й побіжно не менш ніж 380 разів. Це мрія Бога – повернутися знову, аби покласти край стражданням, засудити грішників і гріх і відновити Своє Царство. Господь скоро прийде й відновить справедливість, Він **«обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю...» (Об'явл. 21:4)**. Довірмося цим Божим словам!

✎ В'ячеслав Дем'ян

НЕ ВТРАТИТИ ЩИТ

БІБЛІЯ

«Тому не залишайте вашої відваги, бо вона варта великої нагороди» (Євр. 10:35).

Вищевказаний текст закликає віруючих не втрачати «відваги». В оригіналі *parresía* – «відвага, сміливість». Для того щоб висловити цю ідею, автор використовує дієслово *апобállō*, яке носить військовий характер і використовувалося, коли солдат втрачав або кидав свій щит у битві. Коли воїн падав духом, він міг поведися ганебно: кинути щит, щоб утекти без нічого, а потім повідомити свого командира, що втратив щит. Така поведінка – боягузтво. Солдат, котрий так чинив, не міг брати участі в церемоніях нагородження та вшанування тих, хто боровся до кінця.

Не залишати відваги – означає зберігати мужність, сміливість і рішучість, що вирізняють солдатів. Використання такої мови не має дивувати, адже послання адресоване другому поколінню християн з юдеїв, яким випало жити після переслідувань Нерона та перед переслідуваннями Доміціана.

Це був напружений час. Молоді християни ще не зазнавали переслідувань, але їхні батьки постраждали свого часу, а нові переслідування насувалися (див. Євр. 12:4).

Коли ситуація стає критичною, ми нічого не можемо зробити самотужки. Реакція на загрозу або небезпеку народжується у вегетативній нервовій системі, яка діє поза нашою волею.

Відомі випадки, коли люди вмирили в битвах буквально від страху. Це відбувається внаслідок дії біологічного механізму, так званої вегетативної кризи.

На небезпеку симпатична нервова система відповідає низкою реакцій: прискореним серцебиттям, потовиділенням, розширенням дихальних шляхів, напругою м'язів та іншими.

Парасимпатична нервова система намагається пом'якшити ці реакції та повернути нас у нормальний стан. Але в ситуаціях крайньої небезпеки, наприклад, загроза смерті в бою, вплив парасимпатичної нервової системи може спровокувати зупинку серця, і людина помре.

У духовних битвах тільки Бог може зробити нас мужніми й здатними впоратися із серйозними спокусами та погрозами. Можливо, ви зараз переживаєте моменти боротьби й хочеться кинути щит і втекти. Проте є кращий вихід.

Довіряю Христу, і Він допоможе тобі перемогти. Він каже тобі, як Яіру, чия дочка помирала: **«Не бійся, тільки вір!» (Марка 5:36).**

БОГ НЕ ВИЇХАВ З УКРАЇНИ

Одному чоловікові при-
сниться сон: він прямував
життєвим шляхом, поруч
із ним ішов Господь. На небі перед
його очима проминали картини його
життя. І крок за кроком, прямуючи
піщаним берегом, чоловік простежив
усі етапи свого життя. Озирнувшись
позаду себе, стежачи за минулим, він
побачив два ланцюжки слідів: його
сліди й Божі. Але, придивившись і
проаналізувавши етапи свого життя,
чоловік помітив, що іноді за най-
важчих обставин у його житті один
ланцюжок слідів зникав.

У чоловіка виникло запитання:
«Господи, що трапилося? Чому так?
Чому в найважчі хвилини мого життя,
коли мені необхідна була Твоя допо-
мога, Тебе не було поруч? На моєму
життєвому шляху в скрутні часи я не
бачу Твоїх слідів».

Господь усміхнувся, поклав руку
чоловікові на плече й сказав: «Сину
Мій, там тільки одні сліди не тому, що
Мене не було поруч із тобою, а тому,
що Я ніс тебе на руках».

Сьогодні, коли сльози матерів і дітей
України бачить усе Небо, у нас вини-
кає іноді запитання: «Господи, де Ти?
Чи Ти забув про Україну? Чи Ти забув
про зруйновані українські міста? Де
Ти, Господи?»

Якось я прочитав вірш Наталі
Мартинюк, рядки котрого торкнулися
мого серця. Ось слова цього вірша:

Бог не виїхав з України,
Він лишився ось тут, серед нас.
Там, де наші міста в руїнах,
Там, де промінь надії погас.

Бог не виїхав з України,
Він в підвалах, в Церквах, в метро,
Де схиляємо ми коліна...
Розкриває святе шатро...

Бог не виїхав з України,
За опертя солдатам став.
Він між ворогом зводить стіни,
Його кулі не раз спиняв...

Бог не виїхав з України,
Як під обстрілом знову ми,
Закриває крильми Своїми...
Бачить горе зі слізьми.

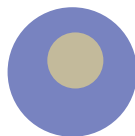
Бог не виїхав з України,
Плаче з нами... Йому теж болить.
В Бозі тільки нема переміни,
Він Той Самий, завжди... кожну мить...

Бог не виїхав з України,
Він сьогодні із нами є...
Кожне серце для Нього – цінне...
Сил, терпіння ще додає...

До останньої навіть битви,
Буде поруч... не відійде...
Чує кожну просту молитву...
Поміч наша – Ім'я Святе...

Залікує народу рани,
Відбудуються знов мости...
Вірю: спокій і мир настане,
І зможе Бог людей спасти...

Ворогів відведе далеко,
Не допустить Вкраїні зла...
Прилетить до гнізда лелека...
Інші вернуться до села... ▶

Заспіває ще хор солов'иний,
Ще настане прекрасний час...
Бог не виїхав з України,
Він ніколи не лишить нас.

На сторінках Святого Слова через пророка Ісаю Господь залишив нам прекрасні обітниці: **«Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю. Отож, засоромляться та зніжковіють усі проти тебе запалені, стануть нічим та погинуть твої супротивники. Шукатимеш їх, але їх ти не знайдеш, своїх супротивників; стануть нічим та марнотою ті, хто провадить війну проти тебе. Бо Я – Господь, Бог твій, що держить тебе за правицю й говорить до тебе: Не бійся – Я тобі поможу!»** (Ісаї 41:10-13).

«Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки – не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, – не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я – Господь, Бог твій, Святий Ізраїлів, твій Спаситель!» (Ісаї 43:2, 3).

Друзі, Господь не виїхав з України. Він не залишив нашу країну, Він перебуває з кожним, хто робить усе можливе, щоб наша країна жила в мирі.

Через які води й через яке полум'я вам би не довелося проходити у воєнний час, пам'ятайте: Господь поруч із вами й кожному говорить: «Не бійся, з тобою-бо Я...»

04 Андрій Колодій

СВІДЧЕННЯ СОЛДАТА

**Як пояснює солдат, він
закликав військових моли-
тися за ситуацію в Україні
та тих, хто її захищає.
Через декілька годин дещо
відбулося.... Як завжди,
Бог перевершує всі наші
очікування.**

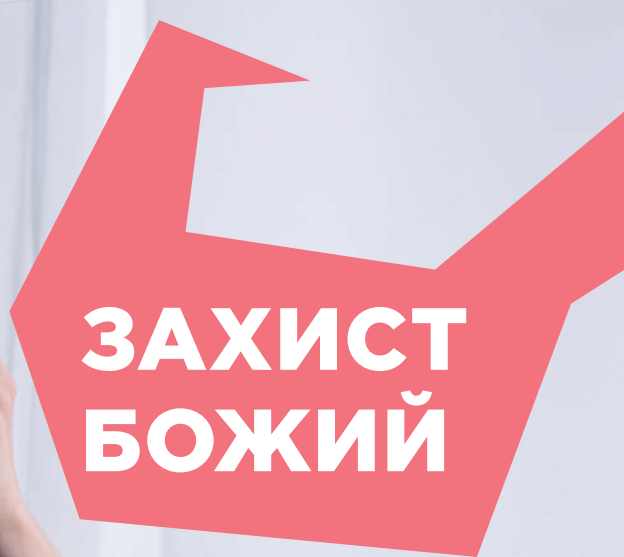
«Сьогодні зранку я попросив молитися за скрутну ситуацію в країні. І що сталося потім? Протягом 3-4 годин наші позиції, по правому та лівому флангу, були дуже жорстоко обстріляні. Наше керівництво ухвалило рішення перейти на іншу позицію, змінити місце дислокації. І буквально протягом 25-35 хвилин, коли ми переїхали, нам сказали, що по наших колишніх позиціях велися обстріли. Уже приблизно 2 години, як ми переїхали. Нам повідомили, що там уже все згоріло.

Що я хотів цим сказати? Усім, особливо тим, хто не вірив у силу молитви, раджу проаналізувати події й усвідомити: Бог може все.

«Сила молитви розміром з гірчичне зерно може рухати гори, – підсумував солдат української армії. – Тому молись, молись і ще раз молись!»

ЗАХИСТ БОЖИЙ

Першого дня війни робота супер-маркетів в Ірпіні не припинялася, хоч продуктів було мало.

Тоді наше містечко не сильно обстрілювали, і ми думали, що обстріли спрямовані лише на військові об'єкти. Та потім обстріли почалися. Ми заклеїли вікна скотчем.

Місто більше обстрілювали вранці та ввечері, удень рідше. Але вже в перші дні підірвали міст біля Романівки, і новоірпінський шлях був відрізаний. Залізничний міст був ще цілим, але ми не знали, чи курсують електрички.

Хоч ми читали новини, але не замислювалися про евакуацію, сподіваючись, що воєнні події не будуть тривалими.

У неділю швидкість Інтернету знизилася до мінімуму, я могла лише телефонувати, а в понеділок усі телефони з оператором «Київстар» перестали ловити сигнал.

Коли починалися обстріли, нормальний сон і моральний стан через це були порушені. Допізна було чути постріли, а потім вони відновлювалися о 4-5 ранку. Я мріяла виспатися, дуже переживала, багато молилася.

Відновився зв'язок «Київстар», з'явилася можливість читати новини. До останнього не вірилося, що буде масштабне вторгнення до України. Думала, що Бог, як у випадку з ассирійською армією, в останній момент учинить щось із нападниками й війна припиниться.

Родичка запропонувала нам поїхати до них на Закарпаття. Ми тоді не думали, що доведеться виїжджати з міста, і не збирали сумок. У мене навіть не було закордонного паспорта. ►

Г

З початку війни Бог нас беріг. 24 лютого на роботі була лише тітка. Мене відправили за власний рахунок ще раніше. Мама в легкій формі хворіла на ковід. Якби не результат тесту, то не знала б, що це коронавірус. Через невисоку температуру в мамі їй не закривали лікарняний. Думаю, усі ці обставини допомогли уникнути незручностей добиратися додому з роботи. Мамі зателефонувала тітка, сказавши терміново їхати додому в Ірпінь.

Електрички тимчасово не курсували... Тітці довелося йти на зупинку маршрутки, але транспорту вона не дочекалася. Тоді їй люди вказали напрямок траси.

Тітка йшла дорогою й молилася, щоб хоч хтось підвіз. Зупинилася машина з людьми, тітку підібрали, довели новоірпінською трасою, не взявши ані копійки.

А тим часом ракетні удари почастішали, ми вже з багатьма людьми зв'язувалися, просячи про молитовну підтримку.

Незабаром ми почули страшний гуркіт і побачили спалах. Це до сусіда у двір щось прилетіло, спалахнуло навколо будинку. Ми від жаху закричали, почали молитися.

Сусід зміг погасити вогонь, пожежна машина їхати відмовилася через обстріли.

Тоді ми вже почали збирати речі, але навіть сумок не знайшли, почали до господарських заштовхувати.

У четвер увечері через «приліт» до сусідів світло практично зникло, потім стало дуже темним. Для заряду телефону ще вистачало. Уранці в п'ятницю почали телефонувати родичам та пастору, намагаючись дізнатися про евакуацію.

Нам повідомили, що на вул. Соборній проводиться евакуація. Проте ми дуже боялися йти за таких небезпечних обставин (приблизно 40 хвилин ходьби).

Періоди затишшя між обстрілами ставали коротшими. Часом так гуркотіло, що навіть стіни тряслися. Щоночі ми боялися, що вона стане останньою в нашому житті, але Бог захищав.

Ми не знали, яким шляхом евакуюватимуть людей, адже була інформація, що вже всі мости для руху маршруток зруйновані.

Через часті обстріли ми так і не вийшли тоді евакуюватися.

Уранці в суботу світло зникло, а на вулиці, як не дивно, горіло. Ми злякалися, що надвечір це стане приманкою для обстрілу.

Наступного ранку ми дізналися, що підірвано й залізничний міст. Усі, хто вирушив евакуюватися, мали йти до зруйнованого мосту в Романівці.

Ми вийшли о 10 ранку. Обстріли було чути рідше. Приїхав автобус, який планував везти людей на Київський залізничний вокзал. Ми разом з людьми виїхали, а згодом передні машини почали сигналізувати, попереджаючи: «Повертайтеся, починаються обстріли...» Згодом ми дізналися, що одного водія автівки ранили в ногу, простреливши капот авто.

Ми повернулися, спустилися в сховище (обладнаний підвал), члени адвентистської церкви допомагали з харчуванням та підтримували. Увечері з'явилися чутки, що якісь військові пропонують евакуювати вночі під прикриттям (хоч була комендантська година). Це могли бути провокації, за яких людей могли використовувати як живий щит.

Навколо було чути постріли, місцями горіли будинки. Усім порадили йти на ніч у сховище. Там людей зібрали, помолилися.

Уночі почалися такі обстріли, що навіть у сховищі вібрували стіни. Люди, які ховалися в спортивному залі та спали на матрацах, розповіли, що до зали потрапила частина снаряду та був спалах, але пошкоджень значних не завдав, встигли загасити вогнегасником.

Електрики в місті вже не було, користувалися генератором. Людям радили спробувати вибратися через міст, а потім машинами добиратися до Києва.

Деякі автівки поїхали. Нам місця не було в машинах, тому порадили просто йти за людьми.

Ми йшли й молилися. Нас підібрав водій машини, який підвіз до мосту. Далі треба було йти.

На мосту ми бачили багато машин, деякі з них були пошкоджені.

Дійшли до місця, де міст було підірвано. Ледве знайшли ту частину моста, де можна спуститися вниз. Там була арматура, дошки через річку. Наші військові допомагали людям перейти, несли сумки. Вони підганяли нас, нагадуючи про небезпеку та розповідаючи, що тут у спробі евакуюватися багато людей загинуло.

Вибралися ми на трасу, під відбійником пролізли, через колоду перебралися. Праворуч горів будинок, і в якийсь храм потрапила ракета.

Ми йшли, а над нами свистіли снаряди. Ми побігли, постійно молячись. Люддей почали підвозити машини. Нас підібрали журналісти, здається, турецького телеканалу, які в машині взяли в нас невелике інтерв'ю.

Дякувати Богу, ми вирвалися з небезпечної зони. Нас довезли до в'їзду на Київ. Під'їхав якийсь маленький автобус, куди ми всі щільно набилися й при зачинених вікнах доїхали до вокзалу.

Ми вирішили їхати до Львова. Під час посадки люди рвонули до поїзда, був величезний натовп, ми думали, загубимося одне від одного. Але, дякувати Богу, вдалося сісти в поїзд.

Як я прочитала потім, цього дня, під час евакуації, людей восьмеро загинуло. Дивом ми увійшли до наступного поїзда, адже там були величезні натовпи... Тільки молитвами й дісталися місця призначення... А далі наш шлях пролягав через Німеччину... Протягом усієї довгої дороги ми відчували над собою руку Божу.

Ще один досвід молитви – це те, що наш будинок в Ірпені вцілів. Те, що відбувалося в нашому місті, словами складно передати. Стільки руйнувань, смертей... Ми, як і всі українці, хочемо, щоб швидше настав мир, молимося про це. Так хочеться повернутися в Україну, над якою буде мирне небо!

 Віра Некряч

НЕ ВПАСТИ У ВІДЧАЙ

«В усьому нас тіснять, але ми не пригноблені; ми в скрутних обставинах, але не впадаємо в розпач; нас переслідують, але ми не залишені; нас принижують, але ми не вигублені» (2 Кор. 4:8, 9).

Оптимізм – один з найсильніших факторів, що впливає на психологічне здоров'я. Відомо, що оптимістичний настрій ефективно захищає від депресії та тривоги.

Та оптимізм полягає не в тому, щоб усе бачити в рожевих кольорах. Людина може потрапити в скрутні обставини, зазнати розчарувань, болю. Опинившись у скруті, ми повинні пам'ятати: з милості Божої навіть у найдраматичніших ситуаціях ми не самотні, Господь поруч. Тож не впадаймо у відчай!

Апостол Павло свідчить: послідовник Христа може уникнути розпачу, покладаючись на Божу милість.

Відчай – почуття сильного душевного болю, безвиході, розпач. Це негативна емоція, пов'язана з відчуттям неможливості, коли здається, що проблеми занадто великі й розв'язати їх украй важко. Відчай супроводжується відчуттям того, що тебе всі залишили; відсутності захисту та підтримки. Відчай часто призводить до цілковитої поразки, коли в людини не залишається сил ані боротися, ані відновитися.

Бог, у Своїй незмінній любові, не хоче, щоб Його діти впадали у відчай. Апостол Павло запевняє нас, що, незважаючи на гоніння, утиски та падіння, Бог оберігає нас.

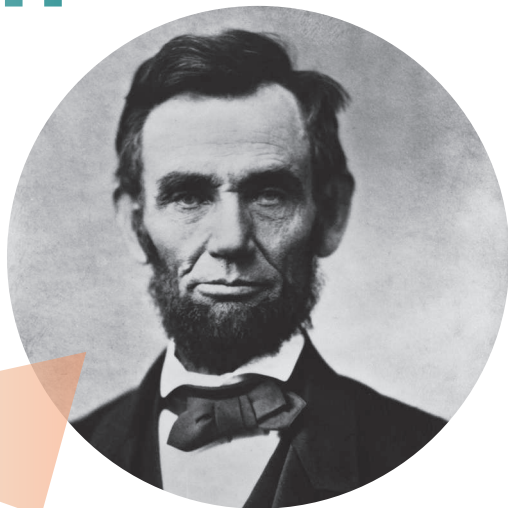
Х'ю Макінтош Фут був останнім британським губернатором Кіпру. За його правління виникла політична криза, становище було загрозливим. Батько Макінтоша Фута, котрий був досвідченим дипломатом і віруючою людиною, надіслав синові телеграму: «Друге послання до коринтян 4:8, 9».

Молодий губернатор, прочитавши ці біблійні вірші, підбадьорився, бо зрозумів, що Бог контролює ситуацію.

2 Кор. 4:8, 9 – тексти, у яких є підтримка для тих, хто проходить через труднощі. Якщо й у тебе сьогодні в житті негаразди, подумай над текстом: **«Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13).**

Прислухайтесь до псалмиста, котрий написав: **«Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце, і надійся на Господа!» (Псал. 27:14).**

БЕЗПЕРЕШКОДНИЙ ДОСТУП

Під час Громадянської війни між північними і південними штатами Америки молодий солдат Союзної армії в битві при Геттісберзі втратив старшого брата та батька. Солдат вирішив поїхати до Вашингтону, особисто зустрітися з президентом Лінкольном і попросити звільнити його від військової служби, щоб він міг повернутися додому й допомогти матері та сестрі у весняній посівній на фермі.

Отримавши відпустку, він прибув до Вашингтону, підійшов до вхідних воріт Білого дому й сказав охороні про своє бажання зустрітися з президентом. Офіцер, який стояв на посту, відповів йому: «Синку, президент не зможе прийняти тебе! Триває війна, у нього багато справ! Буде краще, якщо ти повернешся на передову!» Солдат пішов засмученим.

Він сидів на лавці в парку недалеко від Білого дому, коли до нього підійшов маленький хлопчик і сказав: «Солдате, ти здаєшся нещасним! Що трапилося?» Побачивши в очах хлопчика щиру зацікавленість, той почав виливати йому свою душу.

Солдат розповів про те, що його батько й брат загинули на війні, а його сім'я опинилася у вкрай скрутному становищі. Він пояснив, що його матері та сестрі нікому допомогти з посівною. Хлопчик уважно вислухав і сказав: «Я можу допомогти тобі!»

Він узяв солдата за руку й повів його назад до вхідних воріт Білого дому. Охоронець ніби не помітив їх і не зупинив. Вони підійшли до вхідних дверей Білого дому й спокійно зайшли всередину. Потім пройшли коридором повз генералів і високоповажних чиновників, і ніхто не сказав їм ані слова.

Подиву солдата не було меж. Чому ніхто не спробував їх зупинити? Урешті-решт вони дісталися до Овального кабінету, де працював президент, і маленький хлопчик навіть не постукав у двері. Він просто зайшов усередину, завішши із собою солдата.

За столом сиділи Авраам Лінкольн та один із його міністрів, вони переглядали розкладені на столі плани битв. Президент подивився на хлопчика, потім на солдата й сказав: «Привіт, Теде! Можеш представити мене своєму другові?» І Тед Лінкольн, син президента, спокійно відповів: «Тату, цей солдат повинен поговорити з тобою!» Солдат розповів про свій випадок Лінкольну й одразу отримав дозвіл, про який просив.

Тед Лінкольн, син президента, не повинен був домагатися зустрічі з батьком. Він просто увійшов туди, і його батько був радий його бачити.

Маючи безперешкодний доступ до Свого Отця, Ісус бере нас за руку й підводить просто до Нього. Ми перебуваємо в безпеці, коли дивимося на Ісуса. Від того, на чому зосереджений наш погляд, залежить усе наше християнське життя. Якщо ми зосередимося на своєму минулому – відчуємо розчарування. Якщо ми уважно поглянемо в наше серце – сповнимося почуття власної неповноцінності. Якщо ми будемо вкрай занепокоєні майбутнім – відчуватимемо сильну тривогу. Дивлячись на Ісуса у вічному Небесному Святилиці, ми відчуємо справжній мир. Вірою ми маємо спокій у Його любові в небесному місті-сховищі. У Його обіймах ми перебуваємо в безпеці сьогодні й завжди.

 Марк Фінлі

АЛЬТРУЇЗМ

«Живіть у любові, як і Христос полюбив нас і видав Себе за нас як дар і жертву Богові, як приємні пахощі» (Ефес. 5:2).

Джуді та Дік Хойт були вражені, дізнавшись від лікарів, що їхній син народився з дитячим церебральним паралічем. Це означало, що він ніколи не зможе ходити та говорити. Їм порадили залишити дитину в державному центрі, бо немає жодної надії на її реабілітацію. Проте Джуді та Дік вирішили забрати сина додому та дбати про нього.

Батьки робили все, щоб Рік розвивався фізично та розумово. Коли сину було вже одинадцять років, батьки купили йому спеціальний комп'ютер, щоб Рік міг спілкуватися з ними та ходити до школи.

Якось Рік висловив бажання взяти участь у благодійному забігу на користь гравця шкільної команди, якого паралізувало. Батько погодився бігти, штовхаючи візок сина, дистанцію у вісім кілометрів.

Під час цього забігу Рік відчув піднесення духу. Натхненний цим, батько почав тренуватися, аби брати участь в інших забігах, кожен з яких був і викликом, і мотивацією продовжувати.

Відтоді команда Хойт брала участь у багатьох забігах, марафонах. Батько біг, штовхаючи перед собою коляску із сином, плив, тягнучи сина на човні, або їхав спеціальним велосипедом для двох.

Завдяки любові та самовіддачі батька в Ріка з'явився бадьорий дух, він забув про свої фізичні вади.

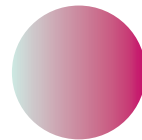
Згодом Рік Хойт здобув учений ступінь та брав участь у розробці пристроїв для людей з обмеженими можливостями.

Небожителі були вражені, коли людство виявилось паралізоване гріхом. Можна було залишити його померти, адже не було жодної надії на те, що людина сама звільниться від гріха. Але Бог вирішив подбати про людство й дати йому надію на вічне життя. Спаситель світу запропонував Своє життя заради того, щоб людина змогла подолати свої обмеження й знову досягти досконалості. Принцип жертвності, самовіддачі – основа Божого Закону й суть християнства.

Завдяки любові та жертвності Бога ти не самотній у забігу життя, тому що **«Прибіжище твоє – Бог предвічний, підпора – руки віковічні» (П. Зак. 33:27).** Господь завжди поряд із тобою.

Зверни увагу на одну деталь: Рік Хойт відчув себе повноцінною людиною, спробувавши допомогти ближньому, що потрапив у біду. Забів, у якому він виявив солідарність і співчуття до ближнього, став для нього початком нового життя, сповненого успіху та радості.

Ти можеш зробити те саме.

ЯК УБЕРЕГТИ ЕМОЦІЙНИЙ СТАН І ПСИХІЧНЕ ЗДОРОВ'Я ПІД ЧАС ВІЙНИ?

- **Читайте новини не частіше
1 разу на 2 год.**

Не сидіть постійно з телефоном у руках. Не читайте щогодини новини, адже ситуація за цей час не зміниться кардинально, а ви зможете зберегти спокій.

- **Інформаційна вибірковість:
довіряйте офіційним джерелам**

Ви можете моніторити ситуацію за основними офіційними джерелами зв'язку.

- **Зберігайте спокій**

Ми розуміємо, що зберігати спокій в умовах війни дуже важко, але обов'язково щось робить. Скористайтеся порадою психологів: будьте зайняті! Це най-дешевші ліки на землі – і одні з найефективніших!

• Турбуйтеся про когось

Допомагайте тим, хто потребує, ліками, продуктами, підбадьорливим словом.

• Будьте фізично активні

Робіть звичні справи: готуйте, прибирайте в будинку, складайте речі в шафі, мийте посуд, наведіть лад у саду чи на присадибній ділянці. Фізична активність має бути щоденною, вона відволікатиме від негативних думок.

• Читайте дітям

Читайте книги, обговорюйте сюжети, аналізуйте повчальні притчі.

• Обіймайте рідних і друзів

Пам'ятайте, що найкращі речі не купити за гроші. А серед них: обійми, усмішки, підтримка, телефонні дзвінки із запитанням «Як ви?», моральна підтримка.

• Вирішуйте проблеми в міру надходження

Переживайте неприємності лише в міру їх надходження. Не потрібно додумувати, фантазувати, перебирати в голові різні варіанти розвитку подій. Такі думки точно не слугуватимуть емоційній стабільності. Якщо ви вирішили не евакуюватися, то подбайте про безпеку рідних під час «Повітряної тривоги».

• Моліться, довіряйте Богові ваше життя та життя ваших рідних

Просіть про Божий захист і підтримку в цей непростий час.

Наведені нижче вірші з Біблії демонструють, наскільки ви захищені в Бозі. Але головне – вірити в

це! Слова з Біблії зміцнять вашу віру в Бога. Читайте їх щодня, знайдіть час для того, щоб вивчати напам'ять. Нехай біблійні вірші живуть у вашому серці, згадуйте їх, коли ви сповнюєтеся страхом. Слово Боже – це меч, який допоможе подолати страхи та вплинути на тяжкі обставини.

«Ти для мене притулок, – від утисків мене оберігаєш, огортаєш мене радісними вигуками спасіння!» (Псал. 32:7).

«Бог – наш захист і сила, надійна допомога в стражданнях» (Псал. 46:1).

«Тому то ми відважуємося говорити: Господь – мені помічник, тож я не боятимусь. Що зробить мені людина?» (Євр. 13:6).

«Будьте мужніми й відважними. Не бійтеся й не тривожтеся перед ними, адже Сам Господь, ваш Бог, піде з вами, Він не залишить вас і не покине вас» (П. Зак. 31:6).

«Жодна зброя, викувана проти тебе, не буде успішною, – і будь-якого язика, що виступатиме проти тебе на суді, ти засудиш. Така спадщина Господніх слуг, і їхнє виправдання від Мене, – говорить Господь!» (Ісаї 54:17).

«Господи, – щит навколо мене, моя слава; Ти підносиш мою голову» (Псал. 3:4).

ЯКЩО З НАМИ БОГ, ТО ЧОМУ...

Я впевнений, що кожен українець найбільше прагне, окрім спасіння, припинення війни. Стикаючись нині зі стражданнями, люди ставлять запитання: «За що це нам?»

Декому вдалося навіяти людям думку: «Якщо ти з Богом, то багатий і здоровий, у тебе жодних проблем». Та, поглянувши на біблійну реальність, розгорнувши сторінки Святого Письма, ми побачимо іншу картину.

Проаналізуємо життя Ноя. Чи мав він право запитати: «Якщо Бог зі мною, то чому всі проти? Чому люди не прагнуть спасіння, чого не заходять до ковчегу?»

Історія Ноя свідчить: коли тобі страшно, Бог тебе не залишить. Понад рік ті, хто перебував у ковчегу, були в темряві. У віконці було видно найчорніші хмари. Потрібна була віра, як і нам сьогодні в часи війни, щоб усвідомити: за хмарою є сонце, яке незабаром засяє. Навіть якщо ти праведний, твоє життя може бути сповнене страждань.

Розглянемо життя Авраама. Якщо Бог з тобою й Він хоче тебе вести, чому ти повинен вийти із зони комфорту? Тут твоя країна, твої друзі, бізнес-зв'язки, а ти маєш замість цього жити не в комфортному будинку, а йти туди, куди Бог велить.

Авраам міг запитати: «Якщо Господь зі мною, чому в мене немає спадкоємців? А коли син з'явився, чому я повинен його віддати?» Але фінал життя Авраама вселяє надію. Бог запрошує нас у мандрівку тривалістю в життя. Він хоче, щоб ми залишили зайве, не «приростали» до якогось місця.

Історія Авраама свідчить: Бог «угледить» твоє майбутнє. Багато обітниць під час життя Авраама не виконалося: він не побачив численних спадкоємців, завойовану землю. Це побачили тільки його нащадки. Але довіряй Богу, слова Котрого здійснюються свого часу.

Ще один біблійний герой – Йосип. Що відчував Йосип, коли втратив свою матір? Чи був тоді Бог з ним? Він ставив запитання: «Чому рідні мене ненавидять? Чому в моєму житті стільки випробувань?» Але ми знаємо щасливе завершення його історії, коли він став прем'єр-міністром, зміг не лише побачити свою сім'ю, але й урятувати її від голодної смерті. Йосип каже своїм братам: «Ви хотіли вчинити зло, але Бог перетворив його на благо».

Ще один біблійний герой – Гедеон. Коли ангел звернувся до нього, Гедеон відповів: **«Пане мій, – якщо Господь з нами, то нащо прийшло на нас усе це? І де всі Його чуда, про які оповідали нам наші батьки?» (Суд. 6:13)**. Якщо народ обраний Богом, чому тривалий час їх долають вороги? Упродовж 7 років мадіяни нападали на них, коли наставав час збору врожаю, і відбирали все. Ізраїль сильно збіднів, був голод. Господь сказав Гедеону: якщо той хоче здійснити реформування, то потрібно насамперед шукати Його. Гедеон розпочав реформу не з народу, а з власної сім'ї, знищивши божків у домі свого батька. Крім того, Гедеон виявив приклад жертовності. Навіть під час голоду він приніс у жертву Богу козеня.

Коли ти жертвуєш Господу, не залишишся голодним. Зверни увагу на власне серце. Може, ти сам є перешкодою тому, що Бог не може тебе благословити.

Історія Гедеона свідчить: Бог поруч, Він може перемогти з трьомастами людьми багатотисячну армію.

Розглянемо приклад Давида. Він мав повне право запитувати: «Якщо ►

Ти обрав мене й помазав царем, то чому я повинен блукати в пустелях і горах, переховуючись від усієї каральної системи, яка полює на мою душу?» Від 15 до 20 років минуло відтоді, як його помазали, і тепер він зійшов на престол. Давид теж зазнав поразки, коли амалікітяни захопили жінок, дітей, маєток. А найболіснішим було те, що в зрілому віці Давида діти повстали проти нього. Четверо його синів загинуло. Можливо, у нього виникала думка: «Господи, чому я маю хоронити своїх дітей?» Але Господь був з ним.

Можливо, ви чули такі поради: «Іди до Бога! Якщо не маєш сили, повзи до Нього. Якщо не маєш сили навіть повзти, ляж у напрямку Бога, щоб Він бачив твоє прагнення». Давид попри всі свої помилки став мужем по серцю Бога. Більша частина псалмів написана Давидом.

По лінії Давида мав народитися Спаситель, Котрий мав звільнити людей від гріхів.

Ще один біблійний герой – Даниїл. Він міг, як і троє вірних юнаків, запитувати: «Якщо Бог з нами, чому ми потрапили в рабство? Чому зазнаємо нескінченних випробувань? Чому нас хочуть позбавити життя?»

Історія Даниїла свідчить: залишаючись вірним Богу, ти зможеш дійти до славного завершення. Даниїл був прем'єром під час правління кількох правителів. Він жив до глибокої старості й залишив у спадок не лише приклад своєї вірності, а й безцінну книгу Даниїла, яка описує на століття й тисячоліття наперед історію Землі, аж до славного завершення. Даниїл смиренно прямував за Господом.

Розглянемо життя апостола Павла. Якби він не бачив небесних реалій, міг сказати: «Якщо я вірний тобі, Боже, то чому Ти не зцілиш мене, щоб служіння моє було ефективнішим?» Коли він тричі просив у Господа про зцілення, Той відповів: **«Досить тобі Моєї благодаті, адже Моя сила виявляється в немочі!» (2 Кор. 12:8, 9).** Важко зрозуміти ці слова.

Павло міг скаржитися: «Я, перебуваючи з Тобою, попросився з блискучою кар'єрою члена синедріону, одного з ведучих богословів того часу, вимушений тинятися, утікати від смерті й побиття. Чому і юдеї мене не приймають, і християни не довіряють?»

Про своє життя Павло пише: **«Від юдеїв я діставав п'ять разів по сорок ударів без одного. Тричі киями був я битий. Один раз був каменований. Тричі корабель розбивався зі мною – ніч і день я провів у безодні...» (2 Кор. 11:24, 25).**

Читаєш і думаєш: «Невже це і є біографія вірного християнина?» Але ми бачимо фінал, читаємо про безліч заснованих апостолом церков в Азії та Європі, вивчаємо його 14 послань, які й нині приносять натхнення й радість християнам.

Розглянемо життя досконалого, святого, безгрішного у словах і діях Христа. Бог був із Ним. Але чому Христос зіткнувся з таким непорозумінням і рідних, і апостолів? Як пояснити Його самотність, страждання і смерть? Він у розпачі на Голгофі вигукнув: «Боже, чому Ти Мене залишив?»

Але парадокс у тому, що коли Отець схилився над Сином, гріх усього світу,

покладений на Христа, загороджував реальну картину, яку Христос не міг бачити. Отець страждав разом зі своїм Сином.

Бог – Той, Хто не залишає. Він не обіцяв: «Якщо ти приймеш Мене й будеш вірний, уникнеш усіх випробувань, страждань». Він каже: «Ти підеш через води, але вони не потоплять тебе. Ти підеш через вогонь, але єдине, що він спалить, – це мотузки, які сковували тебе й позбавляли свободи в Христі».

Ісус прийшов, щоб спасти людство. Бог не обіцяв, що в житті не буде проблем, бо живий ще сатана. Але надійде час, коли буде все інакше. Христос прийде вдруге, щоб змінити наші тіла, нашу Землю.

«І я побачив святе місто, новий Єрусалим, що сходить з неба від Бога... І почув я гучний голос із престолу, що промовляв: Ось Божа оселя з людьми; і Він поселиться з ними, і вони будуть Його народом, і сам Бог буде з ними... І Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю...» (Об'явл. 21:2, 4).

Нехай Господь дасть нам сил, зміцнить віру, щоб дочекатися часу, коли гріхозна реальність мине назавжди. А поки ми тут, не сумнівайтеся в Ньому, адже Він готовий пройти з нами через усі випробування!

Оч Ігор Корешук

САМОПОЖЕРТВА

«І кожний, хто задля Мого Імені залишить дім, або братів, або сестер, або батька, або матір, [або дружину], або дітей, або поля, той одержить у сто разів більше і матиме у спадок вічне життя» (Матв. 19:29).

Шотландець Ерік Генрі Лідделл народився 1902 року в Китаї, де його батьки звершували служіння місіонерів. У віці шести років його разом зі старшим братом відправили до християнського коледжу в Англії.

Хлопчик виділявся спортивними здібностями й прославився як найшвидший шотландець. Пізніше його називали «летючий шотландець». 1923 року він побив британські рекорди на 100 і 200 м, 1924 року брав участь в Олімпійських іграх у Парижі й здобув золоту медаль у бігу на 400 м і бронзову медаль у бігу на 200 м. Його життя показано у відомому фільмі «Вогняні колісничі», який отримав чотири Оскари 1981 року.

Проте ціннішою за спортивні досягнення була самопожертва Еріка Лідделла, коли він вирішив проповідувати Євангеліє в Китаї. Він відмовився від перспективної спортивної кар'єри й вирушив працювати викладачем-місіонером до англо-китайського коледжу.

Лідделл перебував у Китаї, коли там розпочалася громадянська війна. Він опинився в таборі для полонених, де проповідував.

Умови життя в таборі були суворими, медичну допомогу не надавали, Ерік помер через два роки.

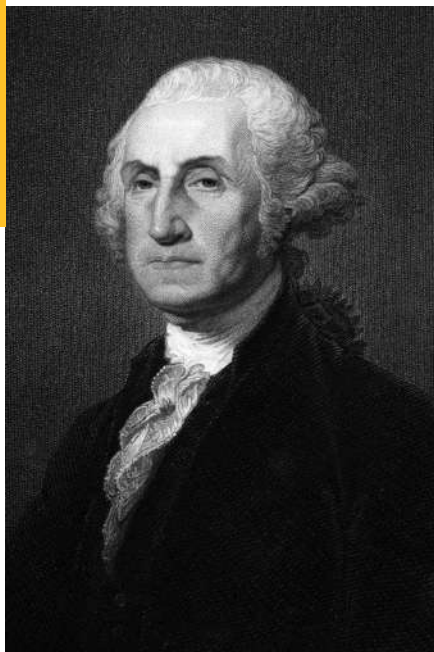
2008 року, коли проводили Пекінські Олімпійські ігри, китайсь-

кий уряд оприлюднив інформацію про те, що Лідделл мав можливість опинитися на волі, але він відмовився від неї, поступившись своїм місцем вагітній жінці.

Дух самозречення, який виявився в житті Еріка Лідделла, – це ознака істинної величі в очах Бога. Безкорисливе служіння, відмова від слави, комфорту й навіть свободи свідчать про найвищий ступінь благородства, якого може досягти людина.

Іван Хреститель відмовився від популярності й проповідував Євангеліє, він залишався вірним Богові навіть у в'язниці. Недарма Христос сказав про нього: **«Кажу вам, що з-поміж народжених від жінок немає більшого від Івана, але найменший у Царстві Божому більший за нього!» (Луки 7:28).**

Вплив такого життя сягає й до наших днів, долаючи тимчасові кордони. Принцип самопожертви та дух жертвності не притаманні сучасному способу життя, але вони, як ніколи раніше, потрібні. Ними повинні відрізнятись учні Ісуса Христа, яким дано обітницю, – вони отримають у стократ більше.

ПОМИЛУВАННЯ

Майкл Відман, господар таверни в Пенсільванії, був відомий своїм важким характером, і друзів у нього було мало. Жив він у часи американської революції (1765–1783), коли точилися військові дії між прихильниками незалежності під керівництвом Джорджа Вашингтона та британськими військами під командуванням генерала Вільяма Хау.

Якось увечері двоє людей у цивільному одязі зайшли в таверну. Не знаючи, що це були люди Хау, Майкл при них грубо й образливо відгукнувся про генерала. Дізнавшись про це, Хау наказав заарештувати Відмана й привести до нього. Щоб урятуватися, Відман розповів британському генералу, де повстанці зберігали зброю. Генерал відпустив Відмана й навіть не скористався повідомленою інформацією.

Натомість прихильники незалежності дізналися про вчинок Майкла. Солдати Вашингтона його затримали. Майкла засудили до смерті за зраду. Проте перед виконанням вироку надійшла інформація про помилування.

Але чому Вашингтон вибачив Відману? Це відбулося завдяки літньому пастору Пітеру Міллеру. Багато років тому Відман та Міллер жили в одному містечку. Відман ненавидів Міллера, критикував його, несправедливо звинувачував, плював в обличчя й навіть бив.

Дізнавшись про вирок Відману, Міллер згадав слова Ісуса: **«Любіть ваших ворогів... і моліться за тих, що кривдять і переслідують вас» (Матв. 5:44)**. Він одразу вирушив до місця страти, незважаючи на те, що до нього було 97 кілометрів, а надворі зима.

Він устиг вчасно переговорити з Джорджем Вашингтоном і попросити його помилувати Відмана. Вашингтон відповів, що неможливо помилувати зрадника, тому він даремно просить про свого друга.

– Друга? – перепитав Міллер. – Він мій заклятий ворог. Я роблю це, тому що хочу чинити згідно з наказом Христа.

Вашингтон здивувався.

– Ви пройшли таку відстань, щоб урятувати життя своєму ворогові? Що ж, це змінює все... Заради вас, пасторе Міллере, я підпишу помилування.

З людського погляду наказ Христа нездійснений – любити, благословляти й робити добро тим, хто нас ненавидить, ображає і переслідує. Але через благодать Божу це можливо.

Проси Господа з ревністю, і тобі буде дано.

ЧИ ЗНАЄ БОГ ПРО ВІЙНУ В УКРАЇНІ?

Війна – це вкрай негативне явище, яке вражає все суспільство. Життя набирає інших обертів. Але попри все це ми повинні вижити й перемогти в складних обставинах.

Люди перебувають під впливом негативної інформації, що надходить з телевізійних каналів, із чуток і розповідей знайомих. Кожному хочеться почути щось добре, що вселятиме віру й відновить людину, як оживає квітка після нестерпної спеки.

Занурюючись у воєнні події, ми повинні мати певні знання, розуміння, що допоможе в складних обставинах.

Коли приходить горе в життя людини, це для неї шок. Вона хоче зорієнтуватися, зрозуміти перебіг подій і їхнє значення. Пригадаймо надзвичайно складні події в житті Йова: було знищено його майно, усе те, що було нажито впродовж років, а дружина навіть пропонувала зректися Бога. Йов сам не розумів, що відбувається, замислювався над тим, чи знає Бог про все це.

Сучасна людина теж переймається питанням: чи знає Бог про війну в Україні?

Розгорнімо Біблію, зокрема 1 Царів, 22 розділ. Ми перенесемося в час, коли в Ізраїлі панував нечестивий цар Ахав, який порушував волю Божу, одружився з язичницею, донькою жреця поганського, котра нав'язувала в Ізраїлі язичницьку віру та культуру.

Протягом життя цього царя Ізраїль перетворився на поганське суспільство. Бог терпів цього царя, промовляв до його серця, але нічого не допомагало. Останньою краплею було те, що цар чужими руками забрав у свого ближнього виноградник, несправедливо засудивши невинного й наказавши його вбити. Усе це допомогла йому зробити його дружина.

Одного разу, перебуваючи у своєму домі, Ахав роздумував над тим, що

Рамот гілеадський належить Ізраїлеві, а фактично ним володіє сирійський цар. Ця тема бентежила його душу, він утратив спокій.

До нього в гості прийшов Йосафат, цар Юдейського царства, вірного Богові. Ахав запитав Йосафата, чи той вирушить з ним на війну задля здобуття Рамоту гілеадського. Йосафат погодився.

Ось так починається війна... Царя непокоїть думка, що в нього щось забрали, нечесно з ним вчинили.

Йосафат, богобоязливий цар, хотів знати волю Божу стосовно почутого від Ахава. Він звертається до Ахава: **«Вивідай зараз слово Господнє!» (1 Цар. 22:5).**

«І зібрав Ізраїлів цар пророків, близько чотирьох сотень чоловік, та й сказав до них: "Чи йти мені на війну на гілеадський Рамот..?" А ті відказали: "Іди, а Господь дасть його в цареву руку"» (1 Цар. 22:6).

Здається, цар північного царства чинить правильно: збирає пророків, і вони відповідають правильно. Але Йосафата не задовольняє відповідь пророків, які поклоняються ідолові. Тому він запитує Ахава, чи немає в нього когось із Божих пророків.

Ахав недолюбливав Божих пророків, котрі часто говорили те, що царю не подобалося. Був у нього один пророк, якого він особливо не любив. Та Йосафат наполягав, щоб покликати його.

Посланець пішов за Божим пророком, сказав тому, що всі пророки провіщають царю перемогу, тому нехай і він таке каже, щоб не відрізнятися. Та хоч на початку Божий пророк погоджується з більшістю, однак ►

згодом на вимогу Йосафата чітко передає те, що говорить Господь.

А тим часом Седекія, пророк Єзавелі, котрий зробив собі залізні роги, сказав царю: **«Так сказав Господь: Оцим будеш побивати сиріян аж до вигублення їх!» (1 Цар. 22:11).**

Коли привели Божого пророка Міхея, цар запитав і його, чи потрібно йти на війну до гілеадського Рамоту. Той відповів: **«Вийди, і пощастить тобі, – і Господь дасть у цареву руку» (1 Цар. 22:15).** Пророк Божий говорить з іронією, і цар це відчуває, тому каже: **«Аж скільки разів я заприсягав тебе, що ти не говори- ти мені нічого, тільки правду в ім'я Господа?» (1 Цар. 22:15).**

Обличчя пророка Божого стає серйозним, він каже: **«Я бачив усього Ізраїля, розпорошеного по горах, немов овець, що не мають пастуха. І сказав Господь: Немає в них пана, – нехай вернуться з миром кожен до дому свого» (в. 17).** Міхей не підіграє цареві. А це йому не подобається.

Але пророк далі відкриває невидиме – за кулісами в небесному залі відбувається нарада. Міхей сказав: «Бачив я Господа, що сидів на престолі Своїм, а все небесне військо стояло при Ньому... І сказав Господь: **«Хто намовить Ахава, і він вийде й упаде в гілеадському Рамоті?»** Господь говорить про смерть царя на полі бою. **«І вийшов дух, і став перед Господнім лицем та й сказав: "Я намовлю його!.. Я вийду й стану духом неправди в устах його пророків..."» (в. 21, 22).**

Господь відповів: «Ти намовиш, а також переможеш, вийди та й зроби

так!» Бог допустив це, він контролює події.

Якщо в нас розпочалася війна, отже, Бог її допустив. Воєнні події на землі допускаються на Небесній раді.

Господь намагався вплинути на нечестивого царя Ахава, але той не хотів чути волі Божої, чинив велике зло й поклонявся ідолам. За царювання Ахава Бог допустив три з половиною роки посухи, люди вми- рали від спраги, земля висохла, але й це не зупинило царя, який чинив і далі зло. Ахав бачив, коли по молитві небо відкрилося й по молитві воно закрилося, але й це його не зупиняло.

Що ж стосується конкретного народу чи України, я не можу конкретно відповісти. Україна мала 30 років свободи: ми могли вільно жити, розвиватися, вивчати Слово Боже, що й робило багато конфесій, люди зростали духовно. Паралельно інші заробляли гроші, розвивали бізнес, економіку. Наше суспільство почало виділятися на тлі інших республік. Це створило певні передумови війни.

Повернімося до біблійної розповіді. Що ж це за дух, про який ми говорили вище? Очевидно, це був нечистий дух, який захопив планету Земля і став її представником у Всесвіті. Це той, хто принижував Йова, а також народ Божий перед Творцем. Цей злий ангел спонукав царя до недобрих учинків, а тепер хоче знищити його.

Коли збираються нечестиві пророки перед царем, вони стають знаряддям у руках нечестивого духа. Він говорить неправду про передумови війни, щоб знищити царя.

Цар охоче слухає пророків, які йому звикли співати дифірамби, і стає жертвою цих людей.

Дорогі друзі, якщо ви чуєте пораду, проаналізуйте, чи ця порада відповідає тому, що говорить Бог. Вчіться слухати правду, упокорюватися перед Словом Божим.

Ахав не послухав пророка Божого, відправив його у в'язницю.

Цар бере обладунки, одяг звичайного воїна й вирушає на війну. Його ж одяг одягнув Йосафат. Хоч Йосафата оточили сирійські воїни, які мали наказ убити Ахав, але побачили, що то не той цар. Йосафат не загинув, Бог не приймав рішення про його смерть. Мав загинути Ахав.

Інший сирійський воїн вистрілив з лука навмання, а стріла влучила в нечестивого царя Ахав.

Я розмірковую над запитанням: чи знає Бог про війну в Україні? Так, Він знає, без Божої волі нічого не відбувається. Навіть волосина без Божої волі не падає на землю. І без Божої волі не починається війна. У Бога нічого не відбувається випадково. Доля людей – у руках Бога.

Чи знає Бог про все? – Знає. Чи контролює? – Контролює. Чи допускає Бог? – Допоускає.

А ось чому допускає все це Бог, чому страждають люди, ви дізнаєтеся в наступному номері.

Далі буде.

04 Р. Проданюк

НАСКІЛЬКИ МИ ЧЕСНІ

«Я Господь, досліджую серце і випробовую нутро, щоб відплатити кожному згідно з його дорогою життя та за плодами його вчинків» (Єрем. 17:10).

Чи вважаєш ти себе людиною чесною й гідною довіри? Чи чесний ти навіть тоді, коли це може зашкодити тобі? Багато людей дасть ствердну відповідь на ці запитання.

Дослідники Девід Дестено і П'єркарло Вальдесоло з Північно-Східного університету в Бостоні поставили під сумнів чесність людей, зробивши очевидним, наскільки властиве нам лицемірство, і поперджаючи, що не можна довіряти навіть самому собі.

Щоб перевірити свою гіпотезу, вони провели низку експериментів, у яких учасники чинили сумнівні дії, а потім висловлювалися про такі ж учинки, тільки скоєні іншими людьми.

Наприклад, учасники повинні були наодинці підкинути монету, щоб визначити, виконуватимуть вони приємне завдання чи неприємне. Оскільки учасники не знали, що за ними спостерігають, 90 % перевертали монету, щоб отримати бажану відповідь. Перед цим вони заявляли, що обман у процесі виконання завдання буде аморальним, проте свої дії вони вважали чесними та гідними довіри.

Потім, коли їм пропонували висловитися щодо інших учасників, які так само перевертали монетку, вони називали це обманом.

Цікаво зазначити, що в цьому дослідженні не вивчали здатність правильно оцінювати поведінку

інших або помічати їхню аморальну поведінку. Питання було в тому, наскільки ми чесні, оцінюючи самих себе, тому що ми схильні «забувати» наші недоліки та проектувати їх на інших людей.

Біблія повідомляє, що цар Давид засудив багатія, який забрав у бідняка овечку, «не помічаючи» того, що сам він забрав у ближнього дружину, а потім ще й убив його (див. 2 Сам. 12). Фарисеї звинуватили Ісуса в порушенні юдейських традицій, тоді як самі вони порушували Закон Божий, задумавши вбити Його (див. Івана 11:45–57).

Розуміючи схильність людини до помилок, з певним занепокоєнням Давид вигукує: **«А помилки хто зрозуміє?» (Псал. 19:13).** Але ми можемо підняти очі до неба й просити Бога: **«Від таємних очисти Ти мене» (Там само). «Скільки в мене провин та гріхів? Покажи Ти мені мій переступ та гріх мій!» (Йова 13:23).**

Якщо ми хочемо бути по-справжньому чесними, то необхідно проаналізувати наші схильності й визнати нашу потребу в Спасителіві. Тільки Ісус Христос може розкрити нашу справжню сутність.

ПОСЛУХ

«Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо» (Ефес. 6:1).

Недільного дня ми вирушили в гори, щоб побачити сніг і відсвяткувати Всесвітній день дитини. Діти сяяли від щастя від одного передчуття майбутнього задоволення. Але коли ми дісталися кінцевого пункту призначення, виявилось, що снігу в горах немає. Один чоловік сказав нам: якщо пройти ще двісті метрів, то можна знайти занедбані шахти.

«О, у нас буде пригода! Ми підемо всередину гори! Ми знайдемо там дорогецінне каміння!» – навперебій кричали діти.

Ми попрямували до шахти. Незабаром побачили вхід усередину, але він був перекритий, тому ми почали шукати інший і знайшли його за п'ятдесят метрів вище.

Печера була сирою й темною, стало зрозуміло, що там не знайти скарбів. У старшого сина був із собою ліхтарик. Він увімкнув його, але спрямував проміння світла на склепіння, а не на доріжку, тому я крикнув: «Сину, стій!

Почекай мене, я покажу, як тримати ліхтар».

Він одразу зупинився. Я підійшов, узяв у нього ліхтар і спрямував на підлогу. Тієї ж миті я завмер. Ми стояли на краю урвища. Дна не було видно.

Ми вийшли з печери й у молитві дякували Богові за Його захист. Ми знайшли щось цінніше, ніж скарби землі. Бог урятував нашого маленького сина від смерті. Ще не раз я зі здриганням уявляв собі, що могло статися...

Так само послух Божим Заповідям стає захистом для кожного. Хоч багато хто сприймає Закон як серію заборон, насправді він є захисною огорожею. Його принципи охороняють нас від зла, у Заповідях виражена турбота Бога про Його дітей. Слідувати за Божим голосом, можливо, не завжди легко, але немає захисту надійнішого.

Якщо ти навчишся слухатися голосу Бога й дотримуватися Його Заповідей з любові до Нього, то уникнеш вічної смерті й успадкуєш вічне життя.

ЯК ПОЗБУТИСЯ МІГРЕНІ БЕЗ ТАБЛЕТОК?

Частий прийом лікарських препаратів шкодить усьому організму. Тому багато людей намагається позбутися головного болю без таблеток.

Якщо вас часто бентежить ця проблема, особливо при зміні погоди, то є ефективні методи впоратися з нею без ліків. Безконтрольний прийом медикаментів не тільки не допоможе подолати біль, а й нашкодить печінці та шлунку. Крім того, дозування будь-якого знеболювального, яке людина приймає частіше, ніж належить, доведеться збільшувати, оскільки воно викликає звикання.

Із цієї причини, коли вас наступного разу спіткає головний біль, не поспішайте брати до рук аптечку. Упоратися з болісними відчуттями можна за допомогою простих методів.

Наприклад, почати з інтенсивного масажу скронь і надбрівних дуг, а також шиї й потилиці. Далі можна легкими рухами масажувати голову. Почати слід з лоба, спрямовуючи плавні рухи до потилиці й переходячи до шиї.

Завершивши масаж, необхідно випити теплий чай з м'яти, ромашки, глоду чи звіробою й дати тілу трохи відпочити: лягти, заплющити очі й розслабитися протягом 15-20 хвилин.

Крім вищеописаних методів, можна скористатися теплою ванною. Як додатковий засіб можна увімкнути аромалампу, використовуючи лаванду, лимонну чи м'ятну олію.

Якщо ж мігрень почалася на робочому місці, спробуйте під час перерви вийти на свіже повітря й трохи прогулятися.

СВІДЧИТИ ЖИТТЯМ

Найпереконливішим свідченням нашого життя з Богом є наші вчинки. Один чоловік висловив таку думку: «Людські слова зважують у грамах, а вчинки – у кілограмах».

Розповідають про одного підлітка, який опинився в руках грабіжників. Вони намагалися знайти гроші в сумці, яку той ніс. Не знайшовши нічого, один з грабіжників запитав: «У тебе є гроші?» Хлопець відповів: «Так, мама мені поклала їх до задньої кишені». Ця щира правда нейтралізувала наміри грабіжників. Вони були приголомшені. Тоді ватажок банди запитав: «Чому ти не втаїв свої гроші?» Хлопчик відповів: «Моя мама – християнка, вона навчила мене завжди говорити правду».

Ця відповідь торкнулася найпотаємніших почуттів злодія. Несподівано по його щоках покотилися сльози. Він згадав свою матір-християнку і те, чого вона його навчала.

Відтоді він залишив банду й повернувся до християнського способу життя, про яке добре знав від матері.

Ще одним могутнім свідченням життя з Богом є вміння прощати, як це робив Христос.

У Руанді знайомий однієї християнської родини, застосувавши силу, убив її членів, щоб завладіти їхніми цінностями. Вижила лише одна жінка, яка запам'ятала обличчя вбивці.

Минули роки. Працюючи по найму у в'язниці, ця жінка зустріла там убивцю своєї родини.

Певний час у неї роїлися різні думки про те, як помститися вбивці.

Вона мала можливість отруїти його. Але, поміркувавши й помолившись Богу, жінка не зробила цього.

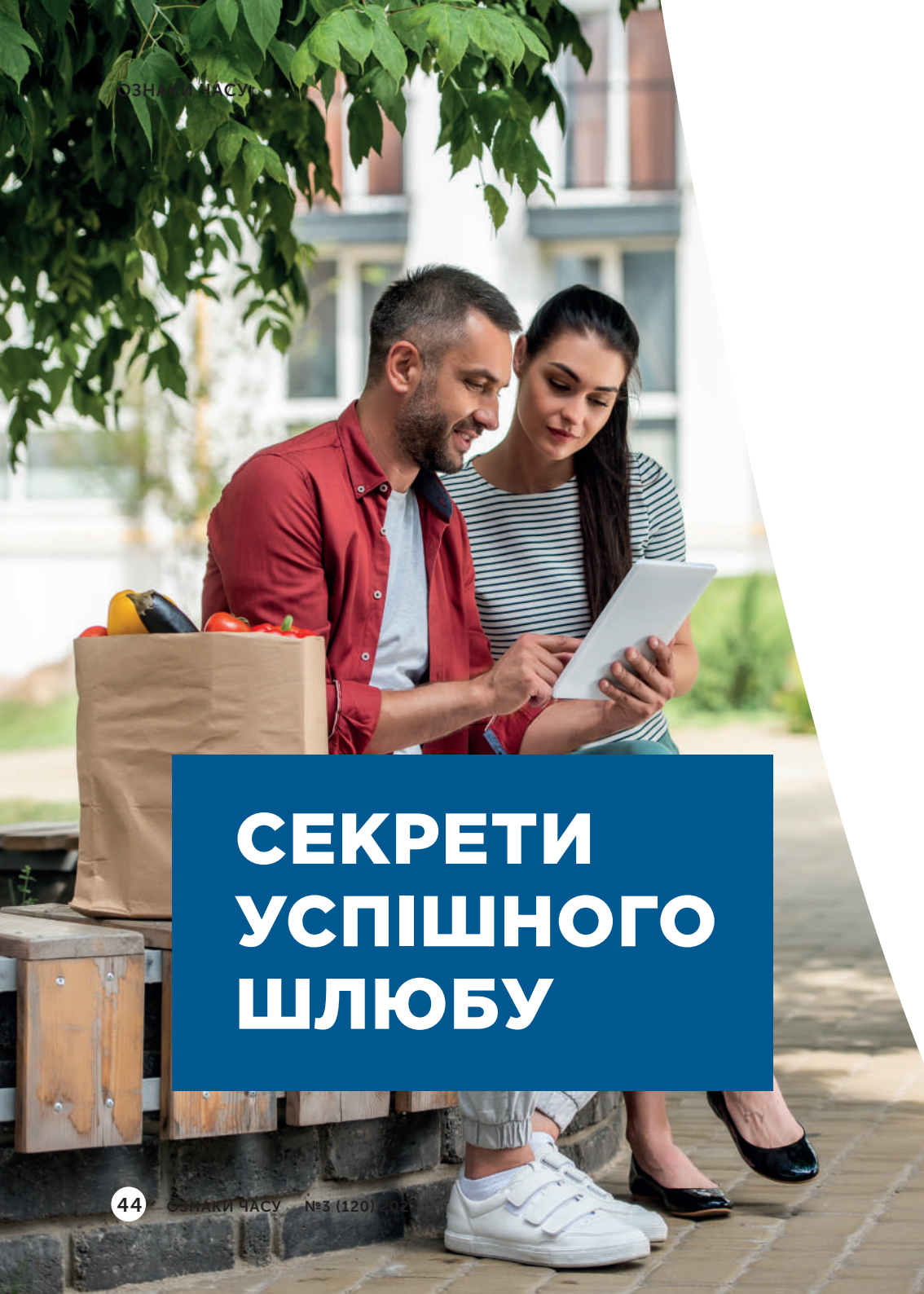
Коли ж до в'язниці приїхав пастор з євангельською вісткою, то колишній жорстокий убивця попросив прощення в жінки, родину котрої вбив. Згодом цей чоловік прийняв хрещення.

Бог змінив його жорстоке серце. Він може змінити кожного. Головне – відчинити Христу двері свого серця.
«Наблизьтеся до Бога, і Він наблизьтеся до вас» (Якова 4:8).

«Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

04 Прискілла Метону

СЕКРЕТИ УСПІШНОГО ШЛЮБУ

Після Бога найважливіша людина у вашому житті – чоловік або дружина. Любіть їх, поважайте й щомиті давайте відчувати, що для вас немає нікого важливішого, ніж вони.

Поважайте свободу особистості свого обранця, його право на індивідуальний характер і власний життєвий шлях.

Не намагайтеся стати совістю партнера, насильно не обмежуйте його свободу вибору.

Щодня оновлюйте дану чоловікові чи дружині обітницю кохання, розуміючи, що кожна людина, за задумом Бога, потребує того, щоб їй нагадували, наскільки вона цінна.

Щодня зміцнюйте дружні взаємини одне з одним. Спрямовуйте розумові та емоційні зусилля на те, щоб ваше сімейне життя розвивалося в позитивному руслі.

Ніколи не поведіться зі своїм обранцем, як з рабом. У вас рівні права, тому пам'ятайте: він з вами в шлюбі не для того, щоб ним керували чи командували.

Пам'ятайте, що інтимне життя в шлюбі має бути добровільним, спонтанним і приносити задоволення, але в жодному разі й за жодних обставин у ньому не повинно бути примусу, як і протиприродних чи неприємних моментів.

Виявляйте ніжність, обіймайте й цілуйте партнера завжди, коли це можливо, щоб своїм дотиком засвідчити його значущість.

Не перешкоджайте чоловікові чи дружині виявляти свої почуття, цінують їх, розуміючи, що всі ми маємо право на прояв емоцій.

Не перешкоджайте своєму обранцеві вільно висловлювати свої думки, розуміючи, що всі люди мають право на власний погляд.

Оч М. А. Нуньєс

СПОСОБИ ЗНЕЗАРАЖЕННЯ ВОДИ

В умовах війни частина населення стикалася з проблемою відсутності доступу до чистої питної води. У таких умовах люди змушені були користуватися потенційно небезпечною водою із системи централізованого водопостачання, брати воду з колодязів, придомових свердловин, річок тощо. Невідомо, чи ця вода достатньо чиста та придатна для споживання й приготування їжі.

Тому важливо вміти її очищувати самостійно в домашніх умовах. Перед очищенням воду потрібно оцінити за кольором та запахом. Для цього потрібно набрати половину або 1/3 об'єму пляшки та інтенсивно її потрусити. Якщо на поверхні є піна, то така вода не придатна для споживання. Після цього потрібно оцінити воду за запахом. За наявності хімічного, бензинового, трупного або іншого неприємного чи підозрілого запаху воду заборонено використовувати для пиття. Також вода не повинна бути забарвленою: подивіться на воду в білому посуді або в прозорому посуді на білому тлі. Далі можна братися до її знезараження.

Кип'ятіння. Це найнадійніший спосіб знезараження води в умовах виживання. Варто кип'ятити воду щонайменше протягом 10 хвилин, після чого дати їй відстоятися та обережно злити, не збовтавши осад, який зібрався на дні. Що довше ви кип'ятите воду, то більше патогенів буде знищено. Зберігайте кип'ячену воду в закритій тарі. За можливості відстояну кип'ячену воду варто додатково очистити за допомогою побутового фільтра для води.

Якщо немає можливості термічно знезаразити воду, можна це зробити хімічними речовинами.

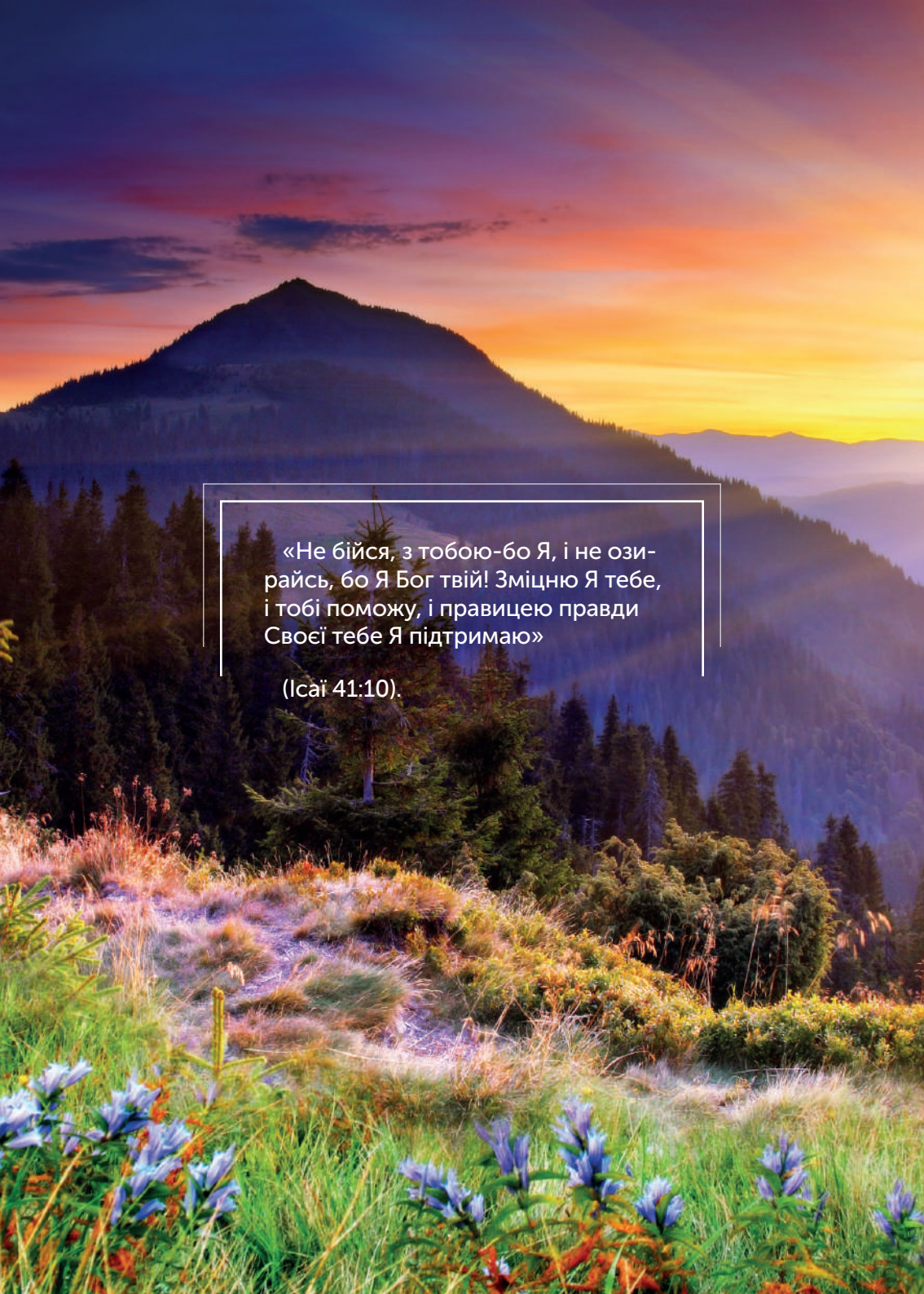
Таблетки з активним хлором. Випускаються спеціальні препарати з умістом активного хлору у вигляді таблеток. Кілька пігулок та 30-60 хвилин очікування, поки вони розчиняться у воді, – і можете споживати. Такі таблетки мають антибактеріальні властивості та великий термін при-

датності. Проте слід уважно вивчити інструкцію, на який об'єм води такий засіб розраховано.

Йод. Якщо спеціальних таблеток з хлором немає, то можна використати інші речовини, наприклад, спиртовий розчин йоду. Використовуйте цей метод у крайніх випадках! На літр води достатньо 3-4 крапель. Перш ніж пити, почекайте пів години-годину. Така вода матиме характерний смак, але так ви уникнете зневоднення. Особам з ураженою щитоподібною залозою краще утриматися від споживання надмірних доз йоду. Якщо є змога, після знезараження йодом слід профільтрувати воду через побутовий фільтр.

Перманганат калію (марганцівка). Вона підійде для очищення води в невеликих об'ємах. Так, для знезараження 1 літра потрібно 1-2 грами розчину марганцівки або кілька кристаликів, щоб вода стала блідо-рожевого кольору. Вода яскраво-рожевого відтінку може призвести до подальших проблем з кишківником. Потрібно відстояти розчин пів години, а потім обережно процідити (або пропустити через побутовий фільтр), залишивши осад на дні тари.

Активоване вугілля. Цей метод дає змогу прибрати неприємний запах води та незначні домішки й шкідливі речовини. На літр води потрібно 5 таблеток, які краще подрібнити (для збільшення активної площі). Подрібнене вугілля потрібно загорнути в марлю або іншу тканину, щоб пил від нього не потрапив у чисту воду. Знезараження води в такий спосіб триває щонайменше 8 годин.

«Не бійся, з тобою-бо Я, і не ози-
райсь, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе,
і тобі поможу, і правицею правди
Своєї тебе Я підтримаю»

(Ісаї 41:10).